

Victoria

10 lei

Istoriile fac parte din campania **„COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!”**, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

Eram gravidă în luna a șasea. Scăzusem ponderal și burta era foarte evidentă. Într-o zi m-am dus cu băiatul meu, Evelin, la magazin, după lactate. Magazinul de lactate se afla lângă un bar și ușile erau plasate într-un ungher, una lângă alta. Acolo era coadă. Cât așteptam la coadă, eram atentă să nu mă lovească în spate ușa de la bar. În urma noastră era un bărbat, care ținea banii în mână - 10 lei. Iar Evelin are un hobby – îi place să rupă hîrțile fișii: fotografie, hîrtie simplă, ziar, revistă... Și atunci Evelin i-a luat banii să-i rupă, dar n-a putut și i-a aruncat jos. În acel moment eu am auzit ușa de la bar și am întors capul, fiind atentă să nu mă lovească. Și atunci am simțit cum Evelin, pe care-l țineam de mână, a început să mă tîrîie într-o parte. Am întors capul spre el și am văzut cum Evelin se lovește cu capul de ușa magazinului, am simțit cum eu cad, iar el cade peste mine. Am căzut în ungherul dintre uși, într-o poziție din care nu puteam să mă ridic. Și auzeam cum bărbatul acela din urma noastră striga: „El mi-a furat banii! O să se bage și în buzunar degrabă! Ați plodit idioti!” Striga și ne bătea cu picioarele. Ne lovea și pe Evelin, și pe mine.

Eu cred că țipam, nu țin minte... În poziția în care stăteam nu puteam să respir. Simțeam cum mi se răcesc mîinile și picioarele. Nu puteam să-i explic că Evelin are o problemă de sănătate mintală...

Eu țipam, probabil rău de tot. Țipa și Evelin. La un moment dat, s-a deschis ușa de la bar și a ieșit un paznic, care a început și el să strige: „Ce te-ai trîntit jos (și mi-a spus și ca cine m-am trîntit) și țipi, că-mi împrăștii clienții?!” Eu nu mai știam ce să fac. Înțelegeam că trebuie cumva să mă ridic și să mă duc. Nu știu cum am găsit puteri - m-am ridicat, l-am luat pe Evelin și m-am dus acasă. Nu țin minte cum am ajuns acasă, cum am putut să deschid ușa... Telefonul nu era la mine, ca să pot suna pe cineva să mă ajute.

Acasă am căutat telefonul să-l sun pe soț, dar nu mă ascultau mîinile, nu puteam culege numărul. Tremuram toată. Nu puteam să vorbesc și... răcneam. Nu mă ascultau mușchii mimici, nu puteam să articulez ca să vorbesc. Soțul, speriat de țipetele mele la telefon, a venit acasă. Cînd a venit m-a găsit îmbrăcată în haina groasă, încălțată, cum venisem de afară. ”Dar tu ești vîntă, ești neagră toată, poate să-ți chem urgența?”, mi-a spus. Nu știu între timp unde a fost Evelin, ce-a făcut el pînă a venit taică-său, pentru că a durat cel puțin o jumătate de oră... I-am spus soțului istoria, el a mers la bar și l-a întrebat pe paznic: „Tu, dac-ai văzut că ea e jos și bărbatul ăsta țipă și o bate cu picioarele, cum ai rezolvat problema?” El i-a răspuns: „Dar ce trebuia să-i fac, dacă ea era trîntită jos și țipa? Am țipat la dînsa să închidă gura”.

Victoria

Frații

Istoriile fac parte din campania „**COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!**”, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

Evelin, băiatul meu, stă la evidență la spitalul psihiatric. Mai am și o fetiță. Doctorii de la Costiujeni permanent îmi spuneau să-l duc pe Evelin la casa de copii, că el o sa-mi gătuie fetița, că o să mi-o omoare și gata. Și eu aveam grijă să nu-i las unul cu altul niciodată. Îl închideam pe unul într-o odaie și pe celălalt în alta, dacă aveam nevoie să mă duc la baie.

Într-o bună zi, Evelin ședea așezat la veceu. Deoarece are o anomalie renală, stă la veceu mult – și jumătate de oră, și o oră. Dar eu știu că el nu iese de acolo atîta timp cît e ocupat.

Pe atunci fetița mea avea un an. Locuiam la etajul întâi și nu aveam unde să înșir rufele, decît afară. De obicei, cînd ieșeam să pun rufele la uscat, fetița rămînea la ușa de la intrare și plîngea pînă cînd eu reveneam în casă. Mă durea să o aud plîngînd. Dar, în schimb, știam că dacă țipă – trăiește.

Am ieșit în ziua cu pricina să înșir rufele. Ea a rămas țipînd la ușa de la intrare. Eu înșiram rufele, ea țipa cît o țineau plămîinii. La un moment dat mi-am dat seama că nu o mai aud. Atunci primul gând care mi-a venit în minte a fost că Evelin a gătuit-o, a strangulat-o, a strîns-o de gît ca să nu mai țipe.

Am aruncat cleștii de prins rufele și am alergat în casă. Mi-au sărit șlapii din picioare. Aveam impresia că fug pe loc. Am intrat în casă – ea la ușă nu era. M-am dus în odaie – nu era. În cealaltă odaie – nu era. M-am dus la baie – și i-am găsit pe amîndoi îmbrățișați.

Tamara

La întrecere

Istoriile fac parte din campania „**COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!**”, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

↑
ntr-o zi, l-am trimis pe Nicolae la magazin să cumpere pâine și dulciuri și l-am rugat să-l ia și pe Sergiu. Nicolae este un băiat orfan, pe care-l avem în tutelă, iar pe Sergiu l-am luat în familie, de la casa internat. El are dizabilități motorice și se deplasa într-un scaun cu roțile. Amîndoi aveau pe atunci cîte 10 ani.

Băieții, șotioși, s-au așezat ambii în două scaune cu roțile și s-au luat la întrecere la vale, spre magazin. La poarta magazinului s-au oprit și stăteau gata s-o ia la întrecere iarăși.

Noi locuim 100 de metri mai la deal de magazin. La un moment dat am auzit gălăgie și am ieșit la poartă să văd ce se întîmplă. Din magazin au ieșit doi bătrîni și au început să dea din mîini, să mătăhăiască și să strige.

M-am apropiat și ei au început să strige la mine: „Ați luat copiii ăștia calici și-i lăsați prin sat! Țineți-i acasă și nu-i împrăștiați prin tot satul, să ceară de pomană pe la poarta magazinului!”

Atunci, eu, zîmbind, le-am spus: „Mata pentru ce ieși din casă? Vrei să dai bună ziua unui om, să mai vezi satul, să mai vezi oamenii. Copiii au și ei nevoie să se joace, să se hîrjonească, să dea bună ziua unui om, să vadă oamenii prin sat, să vadă magazinul, să aibă comunicare și ... să se joace, mai mult să se joace”.

Rodica

Drumul spre carte

Istoriile fac parte din campania „**COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!**”, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

S-a întâmplat în anul 2009. Pe atunci feciorul meu, Iulian, avea 11 ani. Îl luasem definitiv acasă de la internatul din Orhei, după ce s-a aflat periodic acolo aproximativ patru ani. Voiam să-l integrăm în societate, dar nu prea era pregătit terenul. Căutam mai multe variante. Nu prea aveam alternative: puteam să mergem la școala medie din localitate, să luăm ore la domiciliu sau să mergem la un centru de zi pentru copiii cu dizabilități, din centrul raional.

Eu, fiind profesoară la școală, eram pe atunci în concediu. Practic, timp de o lună de zile mi-am pierdut liniștea. Nu puteam să dorm, eram agitată, bulversată: știam că la 1 septembrie se începe anul de învățământ, trebuie să merg la școală și soarta nehotărîtă a lui Iulian mă pune în gardă. Atunci a venit soțul cu inițiativa - să încercăm să mergem la școală. Mie îmi era frică, pentru că Iulian e o fire năstrușnică și energică la maxim. Mă temeam că o să-mi încurce în activitate.

Totuși, am mers la școală ca să discutăm cu directorul. Am avut o discuție... care pentru mine a fost pe cât de stranie, pe atât de hotărîtoare. Am început discuția și i-am spus motivul pentru care am venit la școală, iar directorul ne-a zis: „Dar nu vă pare că o să ne stricați imaginea școlii?” Mi-am pierdut graiul, mi s-a ridicat un nod în gât și m-am simțit blocată, șocată la maxim. După care am simțit o avalanșă de emoții și... din răutate, poate din furie – din cauză că nu-mi acceptă copilul – am luat hotărîrea fermă, 100%, că copilul meu trebuie să meargă la școală. Și am început să aduc atâtea argumente în favoarea acceptării copilului meu... Am pus anumite condiții, cu toate că nu eram eu în postura de a le pune, ci directorul școlii. L-am convins să încercăm puțin, măcar pentru o săptămână.

Deciși ferm să mergem la școală, am ajuns la 1 septembrie. Era o zi de sărbătoare, o zi în care trei feciori, împreună cu mama și tata, mergeau la școală – toți îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu flori în mînă. Eu, însă, simțeam o frică enormă.

Am ajuns la școală. Iulian s-a rătăcit printre copii, știa unde trebuia să meargă... Nu l-am mai găsit toată ziua. Când a venit acasă, l-am întrebat: „Ți-a plăcut azi la școală?” Mi-a zîmbit atât de dulce, nici nu pot să redau; atîta fericire era în ochii și s-a citit pe fața lui... Și l-am m-ai întrebat: „Ce-ai învățat astăzi la școală?” El mi-a răspuns: „Moldova” și mi-a desenat tricolorul. Acest fapt m-a făcut să zic ferm – copilul meu va merge la școală!

Rodica: *„Copilul meu nu este maimuță!”*

Istoriile fac parte din campania **„COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!”**, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

Era vara anului 2012. De la serviciul soțului am reușit să obținem două foi de odihnă pentru copii la tabără – pentru Iulian și pentru feciorul mai mic. Eram puțin îngrijorată, dar, deoarece plecau ambii frați, m-am gândit că au să se descurce. Practic două săptămîni a fost feerie în casă; fratele mai mic primea instrucțiuni - cum să se comporte, ce să facă... Ambii aveau cîte o geantă și-și puneau acolo hăinuțe, jucării, carioci, tot ceea ce considerau ei că o să aibă nevoie la tabără.

În sfîrșit, am ajuns în ziua cu pricina. Am mers dis-de-dimineață la tabără. Era un rînd foarte mare, o arșiță teribilă... Cînd ne-a ajuns rîndul era aproape după amiază. Ne-am apropiat la recepție de dna care trebuia să ne primească: „Ne iertați, dnă, dar un fecior vi-l primim, iar pe al doilea nu putem să vi-l primim, pentru că aici copiii vin la odihnă, iar copilul Dvs. o să ne creeze probleme”, a zis ea. Am rămas șocată și m-am blocat, nu știam ce să-i răspund. I-am spus: „Dnă, dar copilul e integrat la școală deja al treilea an, este în mediul copiilor, este cu fratele mai mic – o să se descurce, nu vă faceți griji. În plus, noi suntem în satul vecin, la orice telefon putem să ne apropiem, să intervenim, să vedem care este situația”. Eram foarte calmă, am crezut că totul poate fi soluționat. „Nicidecum!” – mi-a răspuns rece... Am întrebat-o: „Dar aveți un medic? Poate discutăm cu medicul și dlui ne mai zice ceva”. M-am gândit că medicul va veni cu un răspuns în favoarea noastră.

A venit medicul. La fel de rece, a spus: „Nu se poate. Copilul dvs. are o maladie care presupune izolare și instituție specială”. Iarăși i-am explicat că Iulian este integrat în școala generală, printre copii normali. Dlui a insistat să mergem la directorul taberei.

Am mers la director și dlui ne-a zis: „Următoarea tură va fi pentru copiii de la internatul din Bender. Noi atunci putem să vă oferim o cameră specială pentru copilul Dvs., să vă odihniți”. „Mulțumesc, dar copilul meu nu este maimuță și nu are nevoie de o cameră specială sau altceva”, i-am răspuns.

Îmi era foarte greu să-i explic lui Iulian ce s-a întîmplat. El nu a putut înțelege. Nu am putut să-i explic. A rămas la tabără doar fratele lui. Ne-am întors acasă cu o nostalgie...

Nu știu dacă Iulian a conștientizat situația. În schimb noi, părinții, am rămas cu o traumă sufletească enormă.

Tamara

La medic

Istoriile fac parte din campania „**COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!**”, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

ntr-o zi, m-am dus cu fiica mea, Katiușa, la Criuleni, la medicul oftalmolog. Voiam să știu câte procente vede fata mea. La vârsta de nouă luni Katea a suportat o traumă cranio-cerebrală și din această cauză are dereglări fizice. Totodată, i-a fost afectată vederea.

Acolo, la medic, stătea în rînd foarte multă lume. Am așteptat vreo trei ore ca să intrăm și noi. Cînd am intrat, medicul s-a uitat la noi și ne-a dat afară, spunîndu-mi că are foarte mult de lucru cu Katea și să intrăm la urmă. Am ieșit pe coridor și am început să plîng, fiindcă mă simțeam obijduită că nu i-a acordat atenție și copilului meu.

Tot atunci trecea pe coridor un alt medic de la noi din sat, care ne cunoaște și cînd a văzut că plîng mi-a spus: „Nu te pierde cu firea, du-te la medicul șef și spune-i din ce cauză v-a dat afară și n-a vrut să o consulte pe Katea”. Așa am și făcut.

M-am dus la medicul șef și i-am spus ce-am pățit. Dar nu știam că medicul șef este soțul medicului oftalmolog. Atunci el i-a telefonat pe loc medicului oftalmolog și i-a zis: „De ce ai procedat astfel cu copilul ăsta?” Și mi-a spus să ne ducem înapoi la oftalmolog, că o s-o consulte pe fată.

M-am întors înapoi la medicul oftalmolog. Am intrat într-adevăr ultimii, nu mai era după noi nici un pacient. Am scos din buzunare cîteva boabe de fasole, cîteva semințe de floarea soarelui pe care le-am luat de acasă, deoarece Katea nu știe obiectele sau desenele – ca să poată înțelege medicul câte procente vede ea. Medicul ne-a ascultat, a consultat fetița. Și cînd am ieșit din cabinet, n-am reușit să închid ușa, că am auzit-o pe dna medic spunînd: „Toți ăștia de peste Nistru, toți sunt debili de cap!”

Tamara:

*„Tamara,
ce-ai făcut
dintr-însa?”*

Istoriile fac parte din campania **„COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!”**, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

Într-o zi, când avea nouă luni, fiica mea, Katea, se juca pe cuptor cu niște jucării. Se afla aproape de margine. Jucându-se, s-a întors după o jucărie și, când a vrut să se așeze, a căzut de pe cuptor. Eu, fiind la o distanță de 20 de cm. de ea, n-am reușit s-o țin, s-o prind. Ea a căzut pe podea și s-a lovit tare la cap.

Bărbatul meu s-a speriat, a ieșit în drum, a oprit o mașină și repede ne-am dus la spital. Medicii de acolo, știind că timp de nouă luni ea nu s-a îmbolnăvit niciodată, nici măcar n-a tușit, îmi spuneau: „Tamara, ce-ai făcut dintr-însa, dacă ea creștea așa ca-n poveste? Și, într-un moment dat, tu – uite ce-ai făcut...” Însă eu n-am vrut să se întâmple asta...

Ne-au trimis la Chișinău. La Chișinău am stat vreo săptămână în reanimare. Medicii îmi spuneau că nu mai are semne de viață. Și, crezînd că nu mai supraviețuiește, ne-au dat pe mîna unui practicant, care trebuia să-și apere diploma. Însă practicantul era un medic cu literă mare, și-a dat toată stăruința pentru noi. Dimineața, nu reușea să-și tragă halatul pe el și venea direct la noi în salon. Ne consulta, ne întreba cum a dormit, ce-a mîncat Katiușa... La amiază, înainte să plece acasă, iar venea la noi, iar ne întreba. Seara - ne suna și ne întreba. Ne-a administrat foarte multe medicamente.

Katea a început să meargă la cinci ani, după multe tratamente. Eu, fiind o fire curajoasă, optimistă, tot ceea ce auzeam – tot făceam; unde auzeam – acolo mă duceam. Am început a umbla și pe la mănăstiri, și pe la biserici, peste tot, numai să-mi îndrept fetița. Și, auzind de mănăstirea de la Cușelăuca, m-am dus și acolo. Acolo am dat-o peste un mormînt. Și spre mare bucurie și mare minune, peste nouă luni de zile Katea a mers în picioare. Și merge și-n ziua de azi.

Tamara

Prima zi la școală

Istoriile fac parte din campania „**COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!**”, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

Era anul 2010. Luaserăm în familia noastră un băiat de la casa internat, care se numește Sergiu și care are dizabilități motorice. Sergiu avea pe atunci 10 ani. În acea toamnă l-am dus la școală. Sergiu pe drum era foarte bucuros, chiuia, freca din mânuțe, se mîngîia pe cap. Cînd am ajuns la școală se uita foarte curios pe pereți, la desene, se saluta cu copiii, dădea mîna cu ei. Îl priveam dintr-o parte și mă bucuram.

La un moment dat au apărut cîțiva profesori din echipa administrativă și m-au întrebat: „La ce l-ai adus la școală?“, arătînd cu mîna la Sergiu. Mi-am pierdut graiul și mi s-a făcut negru în fața ochilor, inima mi s-a oprit. A trebuit să mă lipesc de perete ca să-mi iau aer și să-mi vin în fire. După cîteva clipe le-am răspuns: „Și el are nevoie de comunicare, de prieteni și de școală”. Mi-au spus: „A trebuit să-l lași acolo de unde l-ai adus!” Le-am spus: „Acolo unde era el nu se învăța și nu aveau așa grijă de el”.

A fost un an plin de greutăți.

Acum băiatul are mulți prieteni – și printre colegi, și printre elevii mai mari. Iar cu echipa profesorală are o relație frumoasă și deosebită.

Tamara

Inimi schimbate

Istoriile fac parte din campania „**COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!**”, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

S e întâmpla în anul 2010. Aveam deja de doi ani în asistență două fetițe și toată lumea ne judeca – că de ce le-am luat, că le-am luat pentru bani... Și nu puteam să le explicăm că le-am luat din dorința de a ajuta pe cineva. Nu toți ne înțelegeau. Una dintre fetițe avea un frate utilizator de scaun rulant, Sergiu, care se afla în casa internat de la Orhei. Am mers de mai multe ori în vizită acolo. De fiecare dată intram cu un nod în gât, simțeam o apăsare stranie, un întuneric. Și doream cât mai repede să ieșim de acolo.

Au urmat niște pregătiri, am participat la seminare organizate de Keystone... Și atunci când ne-au telefonat și ne-au spus că documentele sînt gata, putem să mergem și să îl luăm pe Sergiu, am rămas înlemniți. Eu și soțul ne-am uitat unul la altul și el mi-a zis: „Tamara, trebuie să-l luăm. Pentru că unde a fost loc pentru două fetițe, o să fie loc și pentru al treilea”. M-am uitat lung la el: „Gheorghe, ce-o să zică lumea din jur? Pentru ce luăm un copil în cărucior? Iarăși pentru bani?” „Pe mine nu mă interesează ce-o să zică lumea. Eu îmi știu inima și știu pentru ce fac lucrul acesta.” Ne-am trezit cu Sergiu în ogradă – era străveziu, nici din cărucior nu se putea ridica. L-a ridicat surioara. Eu stăteam într-o parte, ca o stană. Eram ca de lemn, inima mi-era împietrită. Nu știam ce-o să fie mai departe, cum o să mă descurc. L-au coborît jos, el se uita și la mine, și la soțul meu cu o privire blîndă, veselă, plăcută. Soțul tăcea, aștepta să zic eu ceva. Atunci m-am dezghețat și l-am întrebat: „Sergiu, tu mamă ai?” „Nu, eu n-am mamă.” „Da tată?” „Nu.” „Vrei noi să-ți fim tată și mamă?” „Da, vreau!” „Atunci eu sînt mama ta și iață tatăl tău.”

Era în prag de septembrie, trebuia să meargă la școală... El nu știa nici să mănînce, nici să țină lingura în mîină, nu știa nici să facă patul, nici să ajungă pînă la pat. Trebuia ajutat, toate mișcările îi trebuiau coordonate, trebuia să-l învățăm toate cele. Aveam o singură săptămîină să-l învățăm cum să mănînce, cum să țină furculița, și chiar să vorbească, pentru că vorbea pe silabe.

Am ajuns în prag de 1 septembrie și-mi era rușine. Îmi era rușine să-l duc la școală. Nu l-am dus. Cu mare regret, de 1 septembrie nu l-am dus la școală. L-am dus a doua zi. Și am fost întîmpinată de profesori, colegii mei, cu cuvintele: „La ce l-ai adus?” Și multe altele asemenea. Am trecut peste toate. Și într-o zi, inima cu totul mi s-a topit, cînd l-am văzut pe Sergiu cum, stînd în genunchi, ia ciocanul și bate niște ținte.

Iulita

Sfîrșitul durerilor

Istoriile fac parte din campania „**COPILUL MEU E LA FEL CA ȘI COPILUL TĂU!**”, desfășurată de un grup de inițiativă compus din părinți care au copii cu dizabilități. Campania este susținută de Keystone Moldova din sursele Fundațiilor pentru o Societate Deschisă / Inițiative în Sănătate și Media. Aceste istorii sînt reale și sînt povestite chiar de către părinți.

Patru ani în urmă m-am dus la casa internat de la Orhei. Era ultima dată când am fost acolo. Băiatul meu, Dumitraș, era transferat în altă grupă, unde erau copii foarte gravi. Am văzut că starea lui e foarte rea. El stătea ghem, cu mâinile lipite, genunchii ridicați sus, foarte slab. Nici gura n-o căsca. M-am hotărât să-l iau acasă, am organizat totul pentru a doua zi. Soțul meu nu mă lăsa să-l iau, îmi spunea: „Dacă-l iei și moare acasă, o să te închidă pe tine”. I-am zis: „Cum să mă închidă? Copilul e bolnav...” Când l-am luat, soțul nu era casă. Era plecat după bani. Așa e la mine toată viața... Mi-am luat băiatul acasă - fie ce-o fi. După ce am venit acasă Dumitraș a avut febră mare vreo două zile. Eu am aprins candelă, că așteptam... că e pe-aici... Am chemat salvarea. Medicul l-a ascultat, a îndeplinit ancheta și s-a sculat să plece. Eu i-am zis: „Îmi dați vreo rețetă, un tratament oarecare?” Mi-a spus: „Nu-i nimic strașnic. Cei care stau la pat au pneumonie pe ambii plămâni. Da nu-i nimic strașnic. Dați-i niște sirop de Amoxicilină”.

Am simțit un ghimpe în inimă – cum adică: vaca ceea o ținem pentru lapte, un porc – pentru carne, dar omul nu trebuie nimănui... Am cumpărat Amoxicilină. Cred că l-a ajutat un pic. Dar tratamentul n-a fost deplin, procesul a mers mai departe. După o vreme, a început să tușească. I-am dat un fel de antibiotic, i-am dat altfel de antibiotic, m-am dus cu Dumitraș la medicul de familie. Medicul l-a examinat. Din gura băiatului se simțea un miros puternic. El avea și carii multe, piatră la dinți. Mă gîndeam că de la dinți miroase așa tare.

Dna medic l-a consultat și nu mi-a zis nimic. Am întrebat-o: „De ce miroase așa de la el? E din cauza gîtului?”, că era roșu gîtul. Mi-a zis: „Da, din cauza gîtului”. Mi-a dat un tratament oarecare și m-a trimis acasă. Dar o vecină de-a mea a intrat după mine la medic și aceasta i-a spus: „La băiat se descompune plămînul, dar nu i-am mai spus”.

Băiatul meu periodic avea tuse, îi ajuta un pic antibioticul, apoi iar apărea tusea. Eu tot timpul speram – poate ceva o să-l ajute... Însă au apărut complicații. Ar fi trebuit să-i înlătore plămînul. Chiar ne-au programat la operație, dar, din cauza că avea epilepsie, ne-au amînat programarea. Și atunci când ne-am mai adresat o dată, era tîrziu de tot...

Băiatul urma în continuare un tratament. Soțul se ducea la medic după rețete. Și medicul îi spunea: „De ce mai cheltuiți atîția bani pentru pampers-urile acelea?” I-o spunea cu nepăsare. În schimb, când mă duceam eu după rețeta, nimeni nu-mi zicea nimic. Mi-a zis doar: „Să veniți după certificat, atunci când o să trebuiască de dus la morgă”.

Pe data de 31 decembrie, sfîrșitul anului 2011, băiețelul meu și-a dat sufletul.